

ховния жрецъ, намираме и въ житието на св. Петнадесетъ Тивериополски. Въ тоя разказъ се споменува Омъртагъ, като български понтифексъ максимумъ. Жизнеописателятъ пише: „При раздѣлата „на пленниците Кинамъ се падналъ на Омвритага, сина на „Крува. Той билъ обикнатъ отъ своя господарь и отъ всички „други, тъй като безпорно прѣввсхождалъ всичкитѣ; само едно „ги наскърбявало, че той се отличавалъ отъ тѣхъ по рели- „гията. Затова варваринътъ употрѣбилъ всичкитѣ старания, „да го отлжи отъ Христа. За пръвъ пѣтъ той испиталъ „неговата вѣра по слѣдния начинъ: *слѣдъ като извършилъ* „*едно блѣсково жертвоприношение и приготвилъ при това* „*раскошенъ обѣдъ*, той заповѣдалъ на благородния Кинамъ да „сѣдне заедно и да обѣдва съ другитѣ началници. Нъ „той, наученъ отъ Павла или по-справедливо, като пмнялъ, „че у Христа нѣма нищо общо съ *Велиара* (трѣбва тъй да „се наричало висшето българско божество), и че на вѣрвав- „шитѣ въ Христа не е възможно да пиятъ чаша Господня и „чаша бѣсовска, отхвърлилъ прѣдложението да обѣдва съ тѣхъ наедно“. Отъ тоя разказъ узнаваме още и за влиянието, което придобили постепенно виднитѣ пленници между вишето българско болярство. Кинамъ съ своитѣ умствени способности успѣлъ да бже поканенъ на обѣдъ заедно съ другитѣ български началници.

Между туй Крѣмъ въ историята ни личи и като пръвъ реорганизаторъ на войската. Отъ разказитѣ на Суида и Симеона Магистра се вижда, че той се загрижилъ и за прѣввѣрждаването на българската военна сила съ най-усвѣршенствуванитѣ оржжия, щитове и шлемове и пр., които сж били въ употрѣбление по онуй врѣме и между византийската армия. Военитѣ сполуки му дали възможность да отнеме най-доброто византийско оржжие и да го вржи на своитѣ войници. При туй писателитѣ ни говорятъ, че тогава тридесетъ хилядна българска конница била облѣчена отъ глава до пети въ желѣзна дрѣха, така нарѣченитѣ „*олосидири*“ пандзирлии. Многочисленнитѣ обсадни машини, които по горѣ изброихме по име, натоварени на 5000 кола, и които сж съставлявали тогава тъй да се каже българската артилерия, доказватъ, какъ работницитѣ въ България, ржководени безсѣмниѣние отъ византийски механици, се намирали въ трѣскава дѣятелность. А този фактъ е ясно свидѣтелство за